

Catalina Rivas

Stránka všech knih C.Rivas na www.greatcrusade.org, anglicky

Úvodem

Catalina Rivas žije v Cochabambě v Bolívii. V první polovině devadesátých let minulého století si ji Ježíš vyvolil, aby skrze ni předával světu svá poselství lásky a milosrdenství. Nazývá ji „svou sekretářkou“ a ona zapisuje to, co jí Ježíš diktuje. Odborníci nemají vysvětlení, jak mohla v krátké době 15 dnů napsat tři hustě popsané sešity. Ještě více překvapila jejich hluboká duchovní krása. Catalina nemá ani středoškolské, ani teologické vzdělání.

Nejhlubší teologické pravdy jsou vyjádřeny s obdivuhodnou prostotou a bezprostředností. Všechny její zápisky byly shromážděny do osmi knih, které obdržely 2. dubna 1998 Imprimatur arcibiskupa v Cochabambě Mons. René Fernadeze Apazy. Arcibiskup v tomto dokumentu uvedl: „Četli jsme knihy Cataliny Rivas a jsme si jisti, že jejich jediný smysl je vést nás po cestě autentické spirituality, jejímž pramenem je evangelium Ježíše Krista. (...) Proto schvaluji jejich tisk a šíření a doporučuji je jako texty pro rozjímání a duchovní orientaci, aby získaly mnoho plodů pro Pána, který nás volá, abychom usilovali o spásu duší a ukázali jim, že On je Bůh živý a pravý, plný lásky a milosrdenství.“

Od roku 1994 je Catalina Rivas nositelkou stigmat, která se otevírají vždy na Velký pátek. Lékaři byli osobně svědky jejího velkého utrpení, ale její rány se

další den opět uzavřely lékařsky nevysvětlitelným způsobem. O Catalině Rivas se prorocky zmiňuje již sv. Jan Bosco.

Jednu z knih Cataliny Rivas „Umučení“, ve které Pán sám komentuje své umučení, budeme publikovat postupně o letošních postních nedělích. Před třemi lety jsme se dívali na Ježíšovo umučení očima režiséra a filmové kamery. Dnes se vracíme ke stejnému tématu ze zcela jiného zorného úhlu. Dostává se nám možnosti podívat se na Ježíšovo umučení z jeho vlastního pohledu, jak to zjevil své služebnici Catalině Rivas. Kéž se tato neobyčejná a nanejvýš autentická interpretace stane stálým předmětem našeho postního rozjímání.

Dceruško, nechej se zaplavit mou horoucí touhou, aby se všechny duše obmyly vodou pokání, aby je naplnila důvěra a nikoliv strach, protože já jsem Bůh milosrdenství a jsem stále připraven přijmout je ve Svém Srdci. Takto se budeme den za dnem stále více sjednocovat v lásce. Zprvu malá jiskřička se promění v ohromný plamen... Jen opravdová Láska dnes není milována! Miluj Lásku a budeš milována! Ale předtím se modli, dceruško, velmi se modli za zasvěcené duše, které ztratily své nadšení a spokojenost ve službě. Modli se také za ty kněze, kteří na oltáři uskutečňují onen zázrak zázraků, ale jejichž víra je slabá.

Ztrať se ve mně jako kapka vody v oceánu... Když jsem tě stvořil, políbil jsem tě na čelo a tak jsem tě označil znamením svého vyvolení. Hledej duše, protože jenom několik z nich mne miluje, hledej duše a vtiskni do jejich myslí obraz bolesti, ve které jsem se strávil. Lidé, aniž to vědí, přijímají ohromné dary.

Když děláš to, oč žádám, jsem ti nablízku. Je to, jako bys hasila spalující žízeň, která na Kříži mučila mé rty.

Budu přítomen pokaždé, když budeš vzývat mé Utrpení s láskou. Dovolím ti žít sjednocena se mnou v bolesti, kterou jsem zakoušel v Getsemanech, když jsem viděl hříchy všech lidí. Buď si toho vědoma, protože k tomuto druhu utrpení volám jen několik tvorů, ale nikdo z nich nechápe, jakého vyvolení se jim dostalo tímto připojením k nejbolestnější hodině mého pozemského života.

Ježíš se připravuje

Jsou duše, které jsou si vědomy mého Utrpení, ale jenom několik jich myslí na moji přípravu pro veřejný život: mou samotou!

Těch čtyřicet dní, které jsem strávil na úpatí hory, to byly nejvíce skličující hodiny mého života, protože jsem je prožil zcela v osamění, přípravou svého ducha na to, co mělo přijít. Snášel jsem hlad, žízeň, sklíčenost a hořkost. Věděl jsem, že pro mnohé bude má oběť bez užitku, protože mne zaprou. V této odloučenosti jsem vnímal, že ani mé nové učení, ani má oběť či zázraky nemohou zachránit židy, kteří se měli stát vrahy Boha.

Nicméně jsem musel konat svůj úkol, Božskou misi. Musel jsem zasít semeno, které mělo později zemřít. Jak je to z lidského hlediska všechno smutné!

I já jsem byl člověkem a pociťoval jsem sklíčenost a žal. Cítil jsem se tak nesmírně osamělý! Svě Tělo jsem umrtvil postem a svého Ducha modlitbou. Modlil jsem se za celé lidstvo, které mne tolikrát zapře a vydá...

Byl jsem pokoušen jako každý jiný smrtelník a satan nebyl nikdy zvědavější zjistit, kdo z lidí byl vydán tak nesmírné samotě a odloučení.

Přemýšlej o všem, čím jsem musel projít, abych zachránil člověka a mohl vládnout v jeho srdci a umožnil mu přístup do Království mého Otce.

Poslední večeře

Nyní vstupme do příběhu mého Utrpení... Příběhu, který přinese Otci slávu a svatost mnoha vyvoleným duším...

Noc před mým zrazením byla plná radosti, neboť to byla oslava Paschy, předzvěst nebeské Hostiny, kde já budu pokrmem lidských bytostí. Kdybych se zeptal křesťanů, co si o této Hostině myslí, jistě by mnoho z nich odpovědělo, že je to místo jejich štěstí, a jen velmi málo by řeklo, že je mým potěšením... Existují duše, které přijímají svaté přijímání nikoliv pro radost, kterou tak zakoušejí, ale pro radost, kterou působí mně. Je jich jen několik, protože všichni ostatní přicházejí prosit pouze o dary a milosti.

Objímám všechny duše, které ke mně přicházejí, protože jsem sestoupil na zem, abych rozmnožil lásku, kterou je zahrnuji. A protože láska neroste bez bolestí, kousek po kousku odebírám sladkost, abych duši ponechal ve vyprahlosti. A tak se postí od své vlastní radosti, aby pochopila, že by se měla zaměřit na jiné touhy: na ty mé.

Proč o vyprahlosti mluvíte, jako by se jednalo o znamení nedostatku mé Lásky? Cožpak jste zapomněli, že když nedávám spokojenost, musíte zakoušet svou vyprahlost a další útrapy? Duše, přistupte ke mně, ale vězte, že to já všechno působím a podněcuji vás k tomu, abyste mne hledaly. Kdybyste jen věděly, jak velmi si cením nesobeckou lásku a jak velmi bude odměněna v nebi! Ach, jak se bude radovat duše, která ji vlastní!

Učte se ode mne, drahé duše, hledat pouze potěšení toho, kdo vás miluje... Dostane se vám sladkosti a mnohem více všeho, co opustíte. Budete se radovat z toho, k čemu vás uschopním. To já jsem připravil Hostinu. Já sám jsem pokrmem! Jak bych vás mohl nechat sedět u svého stolu hladové? Vždyť jsem vám slíbil, že kdokoliv se nasytí mnou, už nebude mít hlad... Já sám

vám sloužím, abych vyjevil svou lásku k vám. Naslouchejte tomu, co říkají moji kněží, protože oni vás skrze tuto Velikonoční hostinu vedou ke mně. Ale nezastavujte se u toho, co je lidské, neboť byste pozbyli jiný smysl této hostiny.

Nikdo nemůže říct, že se má Večeře stala jeho potravou, pokud prožívá pouze sladkost... Láska ke mně roste v závislosti na tom, jak se zapíráte.

Mnoho kněží je takových, protože jsem je chtěl učinit svými služebníky, a ne proto, že mne opravdově následují... Modlete se za ně! Měli by Otcí obětovat smutek, který jsem pocítil, když jsem v Chrámu zpřevracel stánky směnárníků a vytkl jsem služebníkům oné doby, že proměnili dům Boha ve spolek vydřiduchů.

Když se mne zeptali, z jaké autority to dělám, cítil jsem ještě větší zármutek, protože se prokázalo, že nejhoršího popření mého poslání se mi dostalo právě od mých služebníků.

Z tohoto důvodu se modlete za kněze, kteří zacházejí s mým Tělem zvykově, a tudíž s velmi malou láskou.

Brzy poznáte, že jsem vám to musel oznámit, neboť jsem přislíbil odpuštění všech časných trestů těm, kdo se modlí za mé kněze. Pro ty, kteří se rmoutí nad vlašností kněží, nebude očištění, ale ihned po svém posledním vydechnutí půjdou rovnou do Ráje.

A nyní mi dovol tě znovu obejmout, abys mohla obdržet život, jehož součástí jsem tě učinil s nevýslovnou radostí.

Té noci jsem s nekonečnou láskou umyl nohy svých apoštolů, neboť to byl vrcholný okamžik, ve kterém jsem představil svou Církev světu.

Chci, aby duše věděly, že i když jsou obtěžkány nejtěžšími hříchy, nejsou jim odepřeny milosti. Jsou s mými nejvěrnějšími dušemi, jsou v mém Srdci a dostává se jim milostí, které potřebují.

Cítil jsem nesmírný žal, vida, že Jidáš, můj apoštol, představuje takové množství duší shromážděných u mých nohou a tolikrát omytých mou Krví, a přesto ztracených! V té chvíli jsem si přál, aby hříšníci poznali, že ani pro hříchy, které spáchali, by se ode mne neměli vzdalovat a domnívat se, že už pro ně není žádné východisko a že nemohou být milováni stejně jako předtím, než zhřešili. Ubohé duše! Tak nesmýšlí Bůh, který pro vás vylil všechnu svou Krev. Pojd'te ke mně všichni a nebojte se, protože já vás miluji. Očistím vás svou Krví, takže budete bělejší než sníh. Ponořím vaše hříchy do vody mého Milosrdenství a nic nebude moci z mého Srdce vymazat lásku, kterou k vám chovám.

Moji milovaní, nevybral jsem si vás přece zbytečně, odpovězte na mé vyvolení velkoryse. Buďte věrní a pevní ve víře. Buďte mírní a skromní, aby ostatní mohli vidět velikost mé pokory.

Ježíš ustanovuje Eucharistii

Touha, aby byly všechny duše čisté, když mne přijímají ve Svátosti lásky, mne vedla k tomu, abych umyl nohy mým apoštolům. Udělal jsem to také jako symbol Svátosti smíření, ve které se duše, jež potkalo to neštěstí, že upadly do hříchu, mohou omýt a znovu získat ztracenou čistotu. Tím, že jsem omyl jejich nohy, jsem chtěl duším ukázat úlohu apoštolů v umenšování se i v něžné péči o hříšníky a všechny duše, které jim byly svěřeny. Ovinul jsem se látkou, abych ukázal, že kdo chce dosáhnout úspěchu mezi dušemi, musí se spoutat umrtvováním a sebezapřením. Chtěl jsem je naučit vzájemné lásce a také cestě, jak překonávat chyby svých bližních tím, že je zamlčíme, odpustíme a nebudeme nikdy připomínat. Voda, kterou jsem polil nohy mých

apoštolů, symbolizuje horlivost, která spalovala moje Srdce touhou po spáse lidí.

V té chvíli jsem pociťoval nezměrnou lásku k lidem a nechtěl jsem, aby zůstali sirotky. (...) Abych s vámi mohl žít až do vypršení času a abych vám ukázal svou lásku, toužil jsem být vaším dechem, vaším životem, vaší oporou, vaším vším! Pak jsem spatřil všechny duše, které se budou v průběhu dějin živit mým Tělem a mou Krví, a viděl jsem také všechny Božské účinky, které v nich tento pokrm způsobí. (...)

Tato neposkvrněná Krev zplodí čistotu a panenství v mnoha duších, v dalších zapálí oheň lásky a horlivosti. V té hodině defilovalo mnoho mučedníků lásky před mýma očima a v mém Srdci! Viděl jsem, jak mnoho jiných duší poté, co spáchaly mnohočetné těžké hříchy a zeslábly pod tíhou vášní, přicházely ke mně, aby Chlebem silných obnovily svoji sílu! Jak velmi si přeji, aby všechny duše poznaly city mého Srdce! Jak moc toužím, aby viděly Lásku, kterou jsem k nim cítil ve Večeřadle, když jsem ustanovil Eucharistii. Nikdo nemůže proniknout pohnutky mého Srdce během těch momentů – lásku, radost, něhu... Ale ještě větší byl žal, který zaplavoval moje Srdce.

Jste dobrou půdou pro stavbu velkolepé budovy? Ano i ne... Ano, pro dary, které jsem vám dával od vašeho narození, ne pro způsob, jak jste je používali. Domníváte se, že vaše půda má vhodné předpoklady pro konstrukci budovy, kterou já vztyčím? Ach, jak je chatrná! A přesto, přese všechny vaše vnitřní překážky, mé úmysly neselžou, díky tomu, že si volím k mým vlastním záměrům to, co je ubohé. Nikdy nedělám chybu, neboť tvořím mistrovsky a s láskou. Pracuji neustále, i když si toho nejste vědomi. Vaše vlastní touha vědět, co dělám, mi slouží k tomu, abych vám dokázal, že nemůžete nic vědět ani dělat, aniž bych si to já přál... Je čas pracovat, neptejte se mne na nic, protože je tu někdo, kdo na vás myslí.

Mým duším chci svěřit trýzeň, nesmírnou bolest, která mi té noci naplnila Srdce. Ačkoliv jsem měl velikou radost, neboť jsem se stal Božským Pokrmem duší a společníkem člověka až do konce časů a viděl jsem, jak mnoho duší mi oplátí svou věností, díkůvzdáním, láskou, zadostiučiněním, zaplavil mne také hluboký zármutek, když jsem pohlížel na všechny ty duše, které mne opustí ve svatostánku, a na množství jiných, které budou pochybovat o mé přítomnosti v Eucharistii. Ach, do kolika poskvrněných, nečistých, rozdrásaných srdcí budu muset vstoupit! A jak se mé znesvěcené Tělo a Krev stane důvodem zatracení bezpočtu duší. Nemůžete pochopit, jak jsem nahlížel na všechny svatokrádeže, hříchy a nesmírné ohavnosti, které proti mně budou spáchány. (...) Dlouhé hodiny, které strávím osamocen ve svatostáncích, kolik dlouhých nocí! Kolik lidí odmítne volání lásky, které k nim vyšlu!

Pro lásku duší zůstávám v Eucharistii jako vězeň, abyste si ve svých trápeních a těžkostech mohli přijít pro útěchu k nejněžnějšímu ze všech Srdcí, k nejlepšímu ze všech Otců, k nejvěrnějšímu Příteli. Ale tato Láska, která se stravuje pro dobro lidstva, nebude opětována.

Žiji mezi hříšníky, abych byl jejich spásou a životem, jejich lékařem i lékem, a oni se zatím na oplátku, vzdor své zkažené přirozenosti, ode mne vzdalují. Urážejí mne a pohrdají mnou. Mé dítky, ubozí hříšníci! Nevzdalujte se ode mne. Čekám na vás dnem i nocí ve svatostánku. Nebudu připomínat vaše prohřešky, nevetu vám vaše hříchy do tváře. Místo toho vás omyji Krví ze svých ran. Nebojte se, pojd'te ke mně, nevíte, jak velice vás miluji.

A co vy, drahé duše, proč jste chladné a lhostejné k mé Lásce? Já vím, musíte si hledět potřeb svých rodin, svých domovů a také světa, který vás nepřestává volat. Což nemáte ani chvilku, abyste za mnou přišli a dokázali mi tak svou lásku a vděčnost? Nedovolte, aby vás zaměstnávalo tolik zbytečných starostí,

vyhrad'te si chvilku na návštěvu Vězně Lásky. Copak když je vaše tělo nemocné, nenajdete si několik minut, abyste vyhledali lékaře, který by vás léčil? Pojd'te k Tomu, který vám může dát sílu i zdraví duše. Dejte almužnu lásky tomuto Božskému Žebráku, který vás volá, který vás chce a který na vás čeká.

Tato slova budou mít na duše ohromné účinky. Proniknou do rodin, škol, náboženských kongregací, nemocnic, vězení a velké množství duší se vydá mé Lásce.

Největší bolesti mi způsobují kněží a řeholníci.

V okamžiku, kdy jsem ustanovil Eucharistii, viděl jsem všechny omilostněné duše, jak budou živeny mým Tělem a Krví a také účinky, které v nich způsobí.

Pro některé bude mé Tělo lékem na jejich slabost. Pro jiné žářem, který pohltí jejich ubohosti a zapálí je láskou. Ach!... Duše, které se přede mnou shromáždí, vytvoří ohromnou zahradu, ve které každá rostlina vykvete jinými květy, ale všechny mne budou těšit svou vůní. Mé Tělo bude sluncem, které je přivede zpět k životu. K některým si půjdu pro útěchu, u jiných se skryji a u dalších najdu odpočinek. Kdybyste jen tušily, milované duše, jak snadné je Boha utěšit, skrýt a dát mu odpočinek.

Tento Bůh vás miluje nezměrnou Láskou. Poté, co vás vysvobodil z okovů hříchu, zasadil do vás nevýslovnou milost duchovního povolání. Mystickým způsobem vás přivedl do zahrady svých potěšení. Tento Bůh, váš Vykupitel, se stal vaším snoubencem. On sám vás živí svým přečistým Tělem a svou Krví, která hasí vaši žízeň. Ve mně naleznete odpočinutí a štěstí.

Ach, dceruško! Proč tolik duší působí takový zármutek mému Srdci poté, co byly naplněny tolikým požehnáním a něžnostmi? Nejsem snad stále stejný?

Změnil jsem se snad vůči vám? Ne! Nikdy se nezměním, budu vás zálibně a něžně milovat až do konce.

Vím, že jste plni bídy, ale ani to vás nemůže vzdálit mému nejněžnějšímu pohledu. Stále na vás s úzkostí čekám, nejen abych ulehčil vaše strádání, ale také abych vás naplnil svým požehnáním.

Neodepírejte mi svou lásku, když vás o ni žádám. Je velmi snadné milovat Toho, který je Láska sama. Jestliže vás žádám o něco, co je drahé vaší přirozenosti, dám vám obojí, milost i sílu, abyste mi mohli vyhovět. Dovolte mi vstoupit do vašich duší, a pokud tam nenajdu nic, co je mne hodno, řekněte mi pokorně a s důvěrou: „Pane, ty vidíš ovoce tohoto stromu. Přijď tedy a řekni mi, co mám dělat, aby nesl ovoce, po kterém toužíš.“

Pokud mi tato duše řekne s opravdovou touhou dokázat mi svoji lásku, odpovím: „Drahá duše, dovol mi zušlechtit tvou lásku...“

Znáte ovoce, které tak získáte? Vítězství nad vaší povahou vynahradí urážky a odčiní vaše chyby. Pokud nejste uraženi, když se vám dostane pokárání a přijímáte je rádi, získáte proměnu také pro duše zaslepené pýchou a ony se pokoří a budou prosit o odpuštění.

Toto vykonám ve vaší duši, pokud mi dovolíte svobodně pracovat. Zahrada nerozkvete okamžitě, ale vy přinesete mému Srdci velkou útěchu.

Toto všechno mi procházelo před očima, když jsem ustanovoval Eucharistii a byl proniknut touhou živit duše. Nepřišel jsem na zem, abych žil s dokonalými bytostmi, ale proto, abych podpíral slabé a živil děti... Nechám je růst a budu posilovat jejich duše a ulevovat jim v jejich těžkostech a jejich dobré úmysly mi přinesou útěchu.

Ale mezi mými vyvolenými jsou také ti, kteří mi působí zármutek. Vytrvají všichni? Takový výkřik bolesti se dere z mého Srdce. Chci, aby duše slyšely tento nářek. Věčná Láska hledá duše, které dokážou mluvit nově o starých známých pravdách. Nezměrná Láska si přeje v lůně lidstva vytvořit nový tribunál ryzího Milosrdenství a nikoli Spravedlnosti. Proto se po celém světě množí poselství. Kdokoliv chápe toto dílo, obdivuje ho, čerpá z něho a napomáhá také ostatním získat z něho užitek. Kdo nepochopí, zůstává v duchu otrokem, umírá a je zatracen. Jim patří mé zatracující slovo, neboť překáží mému Božskému dílu a jsou spoluviníky Ďábla. Pokud odsuzují, zamlčují a zastírají to, co nepochází od pouhého tvora, ale od Tvůrce, jejich dětinskou mysl naplňuje zchytralost. Těm, které jsem nazval maličkými, vyjevím své vědění, které naopak skrývám před pyšnými.

Duše, dovol mi, abych se do tebe vyliil. Ulev mému Srdci, protože stále někdo dusí mou Lásku...

Ježíš se modlí v zahradě

Nikdo skutečně nevěří, že jsem se doopravdy potil krví té noci v Getsemanech, a jen několik chápe, že v těch hodinách jsem trpěl mnohem více než při křížování. Bylo to bolestnější, protože mi bylo zcela jasně vyjeveno, že hříchy všech se staly mými a že za každý musím zaplatit. A tak já, nevinný a čistý, jsem odpověděl Otcí, jako bych byl skutečně vinen podvody a oplzlostmi, které jste spáchali vy, moji bratři. Zneuctili jste Boha, který vás stvořil, abyste se stali nástroji nesmírnosti Stvoření a neodchýlili se od podstaty, která vám byla dána, abyste postupně dorostli patření na mne, vašeho Stvořitele.

Proto jsem se stal zlodějem, vrahem, cizoložníkem, lhářem, pachatelem svatokrádeží, rouhačem, nactiutrhačem a buřičem, který rebeluje proti Otcí, kterého já jsem však povždy miloval.

Byl to právě tento kontrast mezi mou Láskou k Otci a jeho Vůli, který zapříčinil pocení mé Krve. Ale byl jsem poslušný až do konce a pro Lásku ke každému z vás jsem sám sebe zahalil vinou, abych mohl vykonat Otcovu Vůli a zachránit vás z věčného zavržení.

Pochopte, že té noci jsem vytrpěl mnohem více, než jsou lidské agonie. A věřte mi, že nikdo nemůže utišit takovou trýzeň, protože jsem zároveň viděl, jak každý z vás, zahleděný do sebe, činí mou smrt v každém okamžiku ještě krutější, abych zcela zaplatil za vaše prohřešky. Chci, aby znovu vešlo ve známost, jak jsem miloval všechny lidi v té hodině nevýslovného osamění a žalu...

Ježíš koná Vůli Otce

Především chci, abyste si byli vědomi mého utrpení, hořkosti, kterou mi působilo vědomí hříchů, ono potemnění mysli člověka, které způsobilo jeho poblouznění. Tyto hříchy jsou zpravidla přijímány jako ovoce přirozených náklonností, kterým, jak se říká, člověk nemůže svou vůlí odporovat. V současnosti tak mnoho lidí žije v těžkém hříchu, z čehož obviňují ostatní nebo osud, bez možnosti se z tohoto stavu vymanit. To všechno jsem spatřoval v Getsemanech a poznal jsem velikost zla, které bude muset pojmout má duše. Tolik lidí je takto ztraceno a jak velmi jsem pro ně trpěl!

Když jsem apoštolům omyl nohy a stal se jejich Pokrmem, chtěl jsem je svým příkladem naučit vzájemné podpoře. Hodina, pro kterou se Syn Boží stal člověkem a Vykupitelem lidského rodu a ve které měl prolít svoji Krev a dát svůj Život za svět, se přiblížila.

V té chvíli jsem si přál ponořit se do modlitby a zcela se vydat do Vůle Otce... Pak má lidská Vůle přemohla přirozený odpor k nesmírnému utrpení, které mi náš Otec připravil. Vidíte, že Otec strádal víc než já sám. Potom jsem

mezi ony zatracené duše vydal svou vlastní Duši, abych napravil to, co již bylo zkaženo. Má Všemohoucnost může všechno, ale chce jen maličkost, kousek po kousku. A tuto maličkost já sám obětuji s nekonečnou Láskou.

Mé utrpení... jak bezedná propast hořkosti, která se za mnou uzavřela! Jak nesmírně se mýlí ten, kdo se domnívá, že jí může porozumět. Jen pomyslete na strašlivá muka mého Těla.

Má dcero, mám pro tebe další výjevy oněch tragických událostí, které jsem prožíval a které si přeji s tebou sdílet, neboť jsi jednou z těch, které mi Otec daroval v Zahradě. Drahé duše, učte se od svého Vzoru, že jedinou nezbytnou věcí je, dokonce i tehdy, když se vaše přirozenost bouří, s pokorou a odevzdáním se podrobit a svěřit do Vůle Boží. Také jsem chtěl naučit duše, že nejvyšší důležité skutky je nutno připravit a oživit skrze modlitbu. V modlitbě se duše posiluje pro ty nejdůležitější věci a Bůh s duší komunikuje, dává jí rady a inspiruje ji, a to i tehdy, když si toho duše vůbec není vědoma.

Odešel jsem do Zahrady se třemi ze svých apoštolů, abych jim ukázal, že při modlitbě je mají provázet a pomáhat jim tři Mocnosti duše.

Mějte na paměti tři božské výsady, dokonalosti Boha: jeho Dobrotu, jeho Moc a jeho Milosrdenství a také Lásku, kterou k vám chová. A pochopte, jak je třeba odpovídat na divy, které pro vás vykonal... V skrytu a v soukromí skrze modlitbu mu dovolte proměnit vaši vůli, aby konala pro Boha více, aby konala to nejlepší, abyste se mohli obětovat pro spásu duší jak svou apoštolskou aktivitou, tak pokorným skrytým životem. Vrhňte se na zem pokorně jako tvorové v přítomnosti svého Stvořitele a žasněte nad jeho záměry, které s vámi má, ať už jsou jakékoliv, a odevzdejte svoji vůli Té Božské.

Takovým způsobem jsem nabízel sám sebe k naplnění díla vykoupení světa. Ach! Jaká to byla chvíle, kdy jsem cítil, jak mne zaplavují všechna muka a

trýzně, kterými jsem musel ve svém utrpení projít: urážky, spílání, důtky, kopance, trnová koruna, žízeň, kříž... To všechno probíhalo před mýma očima ve stejném okamžiku, kdy mé srdce drásaly nesmírná bolest, potupy, hříchy, ohavnosti, které budou napáchány v průběhu času. Nejen že jsem je viděl, ale všechny tyto hrůzy mne znovu zaplavovaly a takto jsem se postavil před mého Nebeského Otce, abych vyprosil slitování.

Dceruško, nabídl jsem se jako lilie, abych utišil jeho hněv a usmířil jeho spravedlivé rozhořčení. Nicméně pod tíhou tolika zločinů a takového množství hříchů má lidská přirozenost zakoušela smrtelnou agonii až do té míry, že jsem se potil krví.

Je možné, aby tato trýzeň a tato Krev byla pro tak mnoho duší zbytečná?... Má Láska byla původem mého utrpení. Kdybych to tak sám nechtěl, kdo by se mne mohl dotknout? Chtěl jsem to, a abych toho dosáhl, použil jsem těch nejkrutějších z lidí.

Dříve, než jsem trpěl, sám v sobě jsem poznal všechna muka a mohl jsem dobře poznat jejich míru. A pak, když jsem chtěl trpět, k tomu, že jsem všechno věděl a poznával, měl jsem také lidské vnímání toho všeho. Všechno jsem to přijal.

O svém utrpení nemohu mluvit dopodrobna. Jindy jsem to dělával, ale vy tomu nemůžete rozumět. Díky své lidské přirozenosti nemůžete vůbec pochopit nesmírnou hloubku bolestí, které jsem musel vytrpět.

Ano, já vás osvěcuji, ale pouze po určitou mez, kterou nemůžete překročit. Jen své Matce jsem dal poznat všechny své bolesti, a proto trpěla mnohem více než kdokoliv jiný. Ale nyní se svět dozví více, než jsem dosud dovolil, neboť to takto chce můj Otec. Z toho důvodu v mé Církvi vykvétá paprsek lásky, pro všechny ty proměnlivé okolnosti, které mne vedly ze Zahrady na Kalvárii.

Více než komukoliv jinému jsem vyjevil své utrpení svým milovaným, které jsem měl s sebou v Zahradě. Mohou upozornit na něco, co odpovídá mentalitě dnešních poutníků. A jestli mohou, také by měli. Proto bys měla napsat všechno, co ti říkám, maličká, pro sebe i pro mnoho jiných, pro úlevu duším a ke slávě Nejsvětější Trojice, která si přeje, aby má utrpení v Getsemanech vešla ve známost.

Má duše je smutná až k smrti. Zatímco smutek z fyzické újmy mohl způsobit smrt, chtěl jsem také zakusit smutek ducha, který obnáší absolutní nepřítomnost Božského vlivu a zdrcující přítomnost příčin mého utrpení.

V mém Duchu, který procházel smrtelnou agonií, byly přítomny všechny důvody, které mne přiměly přinést Lásku na zem. Především to byly prohřešky proti mému trpícímu Božství v lidském těle, avšak s vědomím Boha. Vy nemůžete nalézt podobný druh utrpení, protože hříšník za pomoci mého světla může určité jeho části mnohdy porozumět nedokonale, ale přesto není schopen poznat, co hřích přede mnou znamená. Proto je jasné, že jedině Bůh zná vážnost provinění, která jsou proti němu páchána.

Nicméně lidství by mělo být schopno úplného poznání, skutečné lítosti a pokání, které je Božství dlužno. Já to mohu člověku umožnit, kdykoliv si bude přát. Ve skutečnosti to dělám tím, že obětuji svou moudrost, která byla se mnou, když jsem jako člověk, lidská bytost, nesl tíhu urážek proti Bohu.

Toto bylo mým přáním: aby si skrze mne mohl kající hříšník před Bohem uvědomit spáchané prohřešky a také já ve svém Božství plně chápu, čím se proti mně provinil.

To pro dnešek stačí. Nevíš, jak velmi mne utěšuje, když se mi zcela vydáš...Ne každý den mohu mluvit k duším... Dovol mi, abych ti pro ně sdělil svá tajemství!... Nechej mne využít tvé dny a noci!

Byl jsem zarmoucen až k smrti, protože všude jsem viděl nesmírné množství spáchaných zločinů. A jestliže pro jediný z nich jsem měl prožít nesrovnatelnou smrt, co jsem měl zakusit pro všechny dohromady? „Má duše je smutná až k smrti...“ tento smutek způsobil, že mne opustily všechny síly. Tento žal se soustřeďoval v mém Božství a proti němu směřoval příliv vin a zápachu duší rozleptaných všemi druhy špatností. Právě proto jsem byl zároveň terčem i šípem – jako Bůh terč a jako člověk šíp. Poté, co jsem vstřebal veškerý hřích, stanul jsem před svým Otcem jako jediný viník. Větší žal než tento nemůže existovat a já jsem ho chtěl přijmout celý pro Otcovu Lásku a pro Milosrdenství k vám všem.

Pokud člověk na tuto věc nedává pozor, marně uvažuje o významu těchto slov, která zahrnují celou mou podstatu – jako člověka i jako Boha. Pohleďte na mne v tomto nesmírném vězení ducha. Cožpak si nezasloužím lásku, když jsem tolik bojoval a tolik trpěl? Nezasloužím si snad, aby se mnou tvorové počítali jako se svým vlastním, když jsem se za ně zcela vydal bez výhrad? Vy všichni pijte z mé nevyčerpatelné studnice dobroty. Pijte! Nabízím vám svůj zármutek v Zahradě, dejte mi svůj smutek, všechny své smutky! Z vašich zármutků si přeji vytvořit kytičku fialek, jejíž vůně stále proudí k mému Božství.

„Otče, je-li to možné, vezmi ode mne tento kalich, ale ne má, ale Tvá Vůle ať se stane.“ Toto jsem řekl na vrcholu hořkosti, když se břemeno naložené na mne stalo tak zdrcující, že se má duše nalézala v té nejneuvěřitelnější temnotě. Řekl jsem to Otcí, neboť poté, co se shromáždila všechna vina, stál jsem před ním jako jediný hříšník, na kterého se vylévala celá jeho Božská Spravedlnost. Cítil jsem se zbaven svého Božství, a tak tu stálo jen mé lidství.

Ach, Otče, odejmi ode mne tento nesmírně hořký kalich, který jsi mi předložil a který jsem přijal pro Tvoji Lásku, když jsem přišel na tento svět. Dostal

jsem se až do bodu, kdy nepoznávám sám sebe. Ty, Otče, jenž mne miluješ, jsi učinil hřích mým dědictvím, a proto je má přítomnost před Tebou nesnesitelná. Je mi znám nevděk lidských tvorů, ale jak mohu vystát svou samotu? Ach, Bože, smiluj se nad mou nesmírnou odloučeností, ve které se nacházím. Proč i Ty mne chceš opustit? Jakou pomoc mám hledat v tak nesmírné prázdnotě? Proč jsi mne také Ty poslal na tuto cestu? Dobře, odpíráš mi sebe. Cítím, jak se propadám do tak strašné propasti, že dokonce necítím Tvou ruku v této tak tragické situaci. Tvá mocná ruka mne drtí a Krev, která prýští z mého Těla, je toho svědectvím. Takto jsem křičel a padal. Ale pak jsem pokračoval: Otče Svatý, vždyť se mnou děláš jen to, co chceš. Můj život není můj, patří zcela Tobě. Nechci, aby se naplnila má Vůle, ale Tvá. Přijal jsem smrt na Kříži, přijal jsem také zjevnou smrt svého Božství. Tak to je. Všechno toto bych měl dát Tobě a především bych Ti měl obětovat naprosté zničení mého Božství, které mne s Tebou sjednocuje. Ano, Otče, Krví, kterou vidíš, potvrzuji své odevzdání a své přijetí: Tvá Vůle ať se stane, nikoliv má...

Ježíš hledá své apoštoly, kteří usnuli

Navzdory nepředstavitelné zátěži, ohromné únavě i krvavému potu, kterými jsem byl nesmírně zdrcen, vydal jsem se hledat své apoštoly.

Petře, Jane, Jakube! Kde jste, že vás nevidím bdělé? Vstaňte, pohleďte na moji tvář, na mé třesoucí se Tělo v této trýzni, kterou zakouším! Proč spíte? Vstaňte a modlete se spolu se mnou. Potím se pro vás Krví!

Petře, můj vyvolený učedníku, cožpak tě nezajímá mé utrpení?... Jakube, tobě jsem věnoval tak velikou přízeň, podívej se na mne a rozpomeň se! A ty, Jane, jak to, že jsi usnul s ostatními? Uneseš více než oni... Nespěte, bděte a modlete se se mnou!

Čeho se mi dostalo? Ještě hlubší opuštěnosti, neboť hledali svou vlastní úlevu. Ani oni nejsou se mnou. Kam jinam mám jít?... Je pravda, že mi Otec dal jen to, o co jsem žádal, aby rozsudek nad celým lidstvem dopadl na mne. Můj Otče, pomoz mi! Ty můžeš všechno, pomoz mi! Modlil jsem se znovu jako člověk, který ztratil veškerou naději a který touží po pochopení a úlevě z výšin. Co však mohl Otec dělat, když jsem si svobodně zvolil zaplatit za vše? Má volba se nezměnila. Nicméně přirozený odpor přerostl do té nejvyšší míry, že mé lidství bylo zcela přemoženo.

Znovu jsem padl tváří na zem hanbou za vaše hříchy, znovu jsem prosil Otce, aby mi odňal tento kalich. On odpověděl, že pokud z něho nebudu pít, bude to jako bych nepřišel na tento svět, a aby mne utěšil, připomenul mi mnoho tvorů, kteří přijmou účast na mých agoniích v Zahradě.

Odpověděl jsem: – Otče, nedovol, aby se stala má vůle, ale Tvá. Tento anděl mne ujistil o Tvé lásce a tato malá útěcha, již jsi mi poslal, měla dobrý účinek i na můj přirozený odpor. Dej mi mé tvory, jež jsem vykoupil. Ty sám si je vezmi, protože kvůli Tobě jsem vše přijal. Chci vidět Tvé uspokojení. Obětuji Ti všechno své utrpení a svou nezměněnou vůli, která se vpravdě od Tvé neliší, neboť jsme vždy byli jedno... Otče, jsem rozdrcen, ale takto poznají naši lásku. Tvá vůle ať se stane, ne má!

Znovu jsem se vrátil, abych vzbudil své apoštoly, ale paprsek božské spravedlnosti mi nedopřál útěchu... Když mne uviděli jako šíleného člověka, naplnil je strach. Nejvíce trpěl Jan. Já tichý... oni ohromeni... Jen Petr našel odvahu promluvit. Ubohý Petr, kdyby jen tušil, že část mého rozechvění způsobil on sám.

Vzal jsem s sebou své tři přátele, abych v nich a jejich lásce našel úlevu, aby mi oni mohli pomáhat tím, že sdílejí moje muka a modlí se spolu se mnou... Jak mohu popsat, co jsem cítil, když jsem je viděl spát?

Jak mé Srdce trpí dokonce ještě i dnes, chce-li nalézt úlevu u svých duší, přijde k nim, a nalezne je spící. Vícekrát jsem je chtěl vzbudit a vyvést ze zajetí sebe samých a odvést je od jejich starostí. Odpovídají mi slovy či skutky: „Teď ne, jsem příliš unavený, mám moc práce, tohle škodí mému zdraví, potřebuji trochu času, chci trochu klidu.“ Naléhám a jemně říkám takové duši: „Neboj se. Pokud kvůli mně zanecháš svého odpočinku, odměním tě. Pojď a modli se spolu se mnou, jen jedinou hodinu! Podívej, toto je chvíle, kdy tě potřebuji! Zdrží tě to, když se teď zastavíš?“ Kolikrát už jsem slyšel tutéž odpověď!

Ubohá duše, nebyla jsi schopná ani jedinou hodinu se mnou bdít. Brzy přijdu, a ty mne neuslyšíš, protože spíš. Budu ti chtít dát Milost, ale dokud spíš, nebudeš ji moci přijmout. A jakou máš jistotu, že později budeš mít sílu se probudit?... Je možné, že bez potravy bude tvá duše slabá a ty nedokážeš vyjít ze své letargie.

Mnohé duše už smrt zaskočila uprostřed hlubokého spánku. Kde a jak se potom probudily?

Drahé duše, chci vás také naučit, jak neúčinné a marné je hledat úlevu u tvorů. Jak často jsou to bytosti, které jen spí, a místo toho, abych u nich našel odpočínutí, které u nich hledám, opouštím je s hořkostí, neboť neodpovídají ani na naše přání ani na naši lásku.

Když jsem se modlil ke svému Otci a prosil o pomoc, má zarmoucená a osamělá duše zakoušela smrtelná muka. Přemáhala mne tíha nejhorší nevděčnosti.

Krev, která vytékala všemi póry mého Těla a která se měla zakrátko vyřinout ze všech mých ran, bude pro nesmírné množství duší, které budou zatraceny, zbytečná. Mnozí mne odmítnou a mnozí mne nebudou znát! Později prolíjí svou

Krev za všechny a mé zásluhy bude moci každý využít. Božská Krev! Nekonečné zásluhy! A přesto pro mnohé a mnohé duše bez užitku!

Ale tou dobou už jsem vyšel vstříc dalším věcem a má Vůle se sklonila k naplnění mého utrpení.

Lidé, když jsem trpěl, zcela jistě to nebylo bez důvodu a bez ovoce. Ovoce, které jsem získal, je Sláva a Láska. Nyní je na vás, abyste mi s mou pomocí dali najevo, že oceňujete mé dílo.

Já se nikdy neunavím. Pojd'te ke mně! Pojd'te k tomu, který se chvěje Láskou k vám a který jediný ví, jak vám dát skutečnou Lásku, která vládne v nebi a která vás nyní proměňuje na zemi.

Duše, které zakoušíte moji žízeň, napijte se z mého hořkého a slavného kalicha, neboť vám říkám, že Otec si přeje některé krůpěje z tohoto kalicha vyhradit právě vám. Přemýšlejte o těchto několika kapkách vzatých ode mne, a pak, pokud věříte, neříkejte mi, že je nechcete. Já jsem nestanovil žádné omezení a ani vy byste je neměli stanovit. Já jsem byl zničen bez milosti. Pro tuto lásku byste mi měli dovolit, abych zničil vaši samolibost.

Já jsem Ten, který ve vás působí, právě tak jako Otec působil ve mně tehdy v Zahradě.

Já jsem ten, který vám dává trpět, abyste jednoho dne mohli být šťastní. Buďte nyní poslušní, buďte učenliví a napodobujte mne, protože to vám velice pomáhá a mne to nesmírně těší. Neztraťte nic, ale spíše získávejte lásku. Jak bych mohl dovolit, aby mé milované postihly skutečné ztráty, když se mi snaží projevovat lásku?

Čekám na vás. Stále čekám a neunavím se. Pojd'te ke mně, pojd'te tak, jak jste. Nevadí to, pokud jen přijdete. Pak uvidíte, jak vaše čela ozdobím šperky, těmi

kapkami Krve, které jsem prolil v Getsemanech – jsou to vaše krůpěje, pokud je chcete.

Pojď, pojď, duše, k Ježíši, který tě volá.

Řekl jsem – můj Otče, a nikoliv – můj Bože. To vás také chci naučit: když vaše srdce trpí nejvíce, měli byste říkat „můj Otče“ a prosit ho o útěchu. Ukažte mu svá trápení, své strachy a s nářkem mu připomínejte, že jste jeho děti. Řekněte mu, že vaše duše už to nemůže unést! Proste s dětinnou důvěrou a čekejte, protože váš Otec vám pomůže, dá vám nezbytnou sílu projít skrze soužení, i těm duším, které důvěřují... Toto je Kalich, který jsem já přijal a vyprázdnil až do poslední kapky. To proto, abych vás naučil, drahé děti, že už nikdy nesmíte uvěřit, že utrpení je zbytečné. Pokud pokaždé nevidíte výsledky, vzdejte se vlastního soudu a dovolte Boží Vůli, aby se na vás naplnila.

Já jsem necouvl. Naopak, s vědomím, že právě v Zahradě mne zajmou, zůstal jsem tam. Nechtěl jsem prchat před svými nepřáteli...

Má dcero, dnes večer dovol, aby má Krev zavlažila a posílila kořeny tvé maličkosti.

Jidáš vydává Ježíše

Poté, co mi posel mého Otce přinesl úlevu, jsem uviděl, jak ke mně přistupuje Jidáš v doprovodu všech, kteří mě měli zajmout. Měli provazy, hole a kameny... Vykročil jsem k nim a řekl jsem: „Koho hledáte?“ V té chvíli Jidáš položil ruku na mé rameno a políbil mě...

Jak velké množství duší mne prodalo a ještě prodá za mizernou cenu požitku, pro chvilkovou a pomíjivou rozkoš... Jak ubohé jsou duše, které hledají Ježíše tak jako tito vojáci.

Duše, které miluji, vy, které přicházíte ke mně a přijímáte mne do svého nitra, které mi tolikrát opakujete, že mne milujete..., vzdáte se mne, poté co mne přijmete? Na místech, která navštěvujete, jsou kameny, které mě zraňují, rozhovory, jež mě urážejí, a vy, kteří jste mě dnes přijali, zde na těchto místech ztrácíte překrásnou bělost Milosti.

Proč duše, které mě znají, se mě znovu a znovu takto vzdávají, a přitom se chlubí svou zbožností a nezištnou láskou? Vše, co by vám mělo opravdově pomáhat získat větší zásluhy... Není to pro vás jen zástěrka, abyste skryli svůj prohřešek shromažďování pozemských dober? Bděte a modlete se! Bojujte bez odpočinku a nedovolte, aby se vaše špatné náklonnosti a slabosti staly zvykem.

Hle, tráva se musí pokosit každý rok a možná ještě častěji. Musíte obdělávat a čistit půdu. Musíte ji zkultivovat a pečlivě vytrhávat každý plevel, který vyraší.

Právě tak musíte s velkou horlivostí pečovat o duši a musíte vyrovnat pokřivené sklony.

Nevěřte, že duše, která mne zaprodává a oddává se těžkému hříchu, tímto těžkým hříchem začala.

Velký pád obvykle začíná něčím maličkým: něčím, co má duše ráda, slabostí, dovoleným souhlasem, potěšením, které není zakázáno, ale také není příliš vhodné... Takto se duše začíná zaslepovat, umenšuje se v milosti, vášně sílí a nakonec je duše udolána. Pochopte toto: jestli je smutné přijmout urážku a nevděk od kterékoliv duše, oč smutnější je, pokud přichází od mých nejmilovanějších, vyvolených duší. Nicméně, ostatní mi mohou přinést náhradu a potěšit mne.

Duše, vy, které jsem si vybral za místo svého odpočinku, zahrado mých potěšení, od vás očekávám mnohem více jemnosti, více něhy a mnohem více

lásky. Očekávám, že se stanete hojivým balzámem pro mé rány, že otřete mou potřísněnou a znečištěnou tvář, že mi pomůžete osvětlit tolik zaslepených duší, které se mě v temnotě noci zmocňují a svazují mě, aby mě usmrtily.

Nenechávejte mě o samotě... Probud'te se a pojd'te, neboť moji nepřátelé jsou zde!

Když ke mně přistoupili vojáci, řekl jsem: „Já jsem!“ Tataž slova opakuji duši, která právě upadá do pokušení: „Já jsem, ještě je stále čas, a jestli chceš, odpustím ti. A místo toho, abys mě spoutal provazy hříchu, já tě svážu do okovů Lásky. Pojd', já jsem ten, který tě miluje, ten, který má veliký soucit s tvými slabostmi, ten, který úzkostlivě čeká na to, až tě bude moci obejmout.“

Prozkoumáme-li dobře příběh mého zatčení, nalezneme zde mnoho důležitých podrobností. Kdyby Petr neudeřil Malchuse, neměl bych příležitost upozornit vás na to, jakým způsobem chci, abyste za mne bojovali.

Pak jsem použil přísloví, abych napomenul Petra a obnovil Malchusovo ucho, protože nemám rád násilí, vždyť jsem Pánem svobody. Všimněte si, že kromě toho jsem také Petrovi vyjádřil pevnou touhu po naplnění mého Utrpení a nechal jsem ho uvažovat nad skutečností, že kdybych chtěl, Otec by mě bránil svými Anděly.

Vidíš, kolik věcí je skryto v jediné epizodě? Ale nejdůležitější je právě ono poučení pro vás všechny o tom, jak bojovat s nepřáteli. Je-li někdo jako já, postupuje takto: nechá se odvléct, kam si přejí ho odvléct, protože bude mít sílu pro chvíle, které nevyhledává ani svět (člověk), ani lidská zkušenost, ani rafinovanost sebelásky. Ne, kdokoliv je jako já, zůstane v situaci, do které je postaven, a obdrží neznámou, ale mocnou sílu k přemožení svých utlačovatelů. Můj opravdový učedník koná i ty nejnepravděpodobnější věci, aniž i v tom nejmenším poruší mé záměry s ním. To svět se kochá výstřednostmi,

velikášstvím a předváděním vlastní nadřazenosti. S tímto duchem jsem se utkal a porazil jsem ho. Proto jsem vám všem řekl, abyste byli odvážní, neboť svět je poražen a nemůže vás oddělit od jednoty se mnou, pokud se nesjednotíte s ním. Pokud však ano, budete muset trpět následky dalších těžkostí, neboť já nedopustím vítězství zbraněmi světa. Mnohokrát tedy bude vaším soupeřem svět i já – svět kvůli své sobecké lásce a já pro ryzí Lásku, Lásku vašeho skutečného dobra.

A proto už žádné údery do uší vašich nepřátel jako Petr, aniž byste plně přijali Kalich, který vám já nabízím. Kalich, ve kterém máte spatřovat mou Vůli, tak jako jsem já viděl Vůli svého Otce, když jsem se zeptal milovaného Petra: „Ty nechceš, abych pil z Kalicha, který mi dává Otec?“

Stále rozjímejte o mém Utrpení, ale také důvěrně pronikněte do mého Ducha, což na vás bude mít příznivé účinky a způsobí, že mne budete napodobovat. Přirozeně, že já jsem ten, který ve vás tyto věci působí, ale musíte se také snažit, a tak později dosáhnete toho, co říkám.

Ach! Kdyby jen člověk mohl pochopit tuto stránku mého Utrpení. O kolik snazší by bylo pro něho napodobit můj Život!

Kupředu, mé děti, vše je otázkou lásky, a ničeho jiného. Lásky a mého díla, které chci ve vás uskutečnit, vaší stále větší lásky ke mně. Přestaňte argumentovat lidským způsobem, otevřete svou mysl mému slovu, kterým k vám mluvím. To je důležité!

Jste moji ze třech důvodů: vytvořil jsem vás z ničeho, vykoupil jsem vás a jednou obdržíte část mé Koruny a Slávy. Proto si musíte zapamatovat, že z těchto třech důvodů mi na vás záleží a že nikdy nepřestanu dbát o ty, které jsem stvořil, zachránil a ve kterých má být má Sláva.

Jste vedeni na tuto cestu a musíte ji celou projít. Tak jako u mne, nebude to dobré jen pro vás, ale také pro mnoho vašich bratrů a sester, kteří mají ode mne skrze vás přijmout milost a život. Pokročte, neboť mě to těší, učte se, neboť Láska vás chce zcela vlastnit. Dávám vám své požehnání, naplnění slibu. Všem vám ho dávám s mocí, která mne jako člověka velmi těší. Dávám vám moc, která je vaše vlastní, a radost, že vás odměním, což potvrdí mou nekonečnou Lásku k vám.

Má hodina přišla, hodina, ve které jsem musel uskutečnit oběť a vydat sám sebe vojákům s mírností jehňátka.

Ježíš je veden před Kaifáše

Byl jsem předveden před Kaifáše, kde se mi dostalo posměšků a urážek. Jeden z jeho vojáků mě uhodil do tváře. Byla to první rána, kterou jsem dostal, a v ní jsem spatřil první smrtelný hřích mnoha duší. Dopustily se ho poté, co žily v milosti... Tolik dalších hříchů následovalo ten první a slouží jako příklad těch duší, které také zhřeší.

Moji apoštolové mě opustili a Petr zůstal ze zvědavosti ukryt za plotem mezi sluhy. Lidé okolo se snažili shromáždit obvinění proti mně, zločiny, které měly později vyvolat hněv zkažených soudců. Viděl jsem zde tváře všech démonů, všech zlých andělů. Obvinili mě z rušení pořádku, z pobuřování a vydávání se za falešného proroka, z rouhání a ze znesvěcování sabatu. A vojáci, vydráždění pomluvami, na mě křičeli a vyhrožovali mi.

Pak vykřikla má tichost a celé mé Tělo se roztřásl. Kde jste, apoštolové a učedníci, kteří jste byli svědky mého života, mého učení i mých zázraků? Nikdo z těch, od kterých jsem očekával nějaký důkaz lásky, ani jeden z nich tu nezůstal, aby mě bránil. Jsem sám, obklopen vojáky, kteří mě chtějí pohltit jako vlci.

Uvažujte, jak zle se mnou zacházeli: jeden mě uhodí do obličeje, jiný mě potřísní svými nečistými slinami, další mi zkroutí tvář, aby mne zesměšnil, další tahá můj vous, další svými prsty kroutí mé paže, další mě kolenem udeří do přirození, a když upadnu, jiní dva mě táhnou za vlasy.

Petr zapírá Ježíše

Zatímco se mé Srdce obětuje, aby trpělo všechna tato muka, Petr, kterého jsem nazval Vůdcem a Hlavou Církve a který před několika hodinami přislíbil, že mě bude následovat až na smrt, mě zapírá, a to odpovídá na prostou otázku, která mu měla posloužit, aby o mně vydal svědectví. A jak ho stále více zachvacuje strach, když mu otázku zopakují, dokonce přísahá, že mě nikdy neznal ani nebyl mým učedníkem. Když se ho zeptají potřetí, odpovídá se strašným zaklínáním.

Děťátka, když mi svět odporuje a popouzí proti mně i mé vyvolené duše, jsem opouštěn a zapírán. Víte, jak ohromný je to smutek a hořkost mého Srdce?

Řeknu jim, tak jako jsem řekl Petrovi: Duše, kterou tolik miluji, což si nepamatuješ na důkaz mé lásky, který jsem ti dal? Zapomněla jsi snad, kolikrát jsi mi slibovala, že mi budeš věrná a budeš mě bránit?

Když důvěřujete sami sobě, jste ztraceni, ale když přijdete ke mně s pokorou a pevnou důvěrou, ničeho se nebojte, neboť budete mít pevnou oporu.

Duše, které žijete obklopeny tolikerým nebezpečím, nevstupujte do příležitosti ke hříchu skrze neúčinnou zvědavost, buďte opatrné, abyste nepadly jako Petr.

A vy duše, které pracujete na mé vinici, pokud vás pohání zvědavost nebo nějaké lidské uspokojení, říkám vám, utečte. Avšak pokud pracujete z poslušnosti a pohání vás nadšení pro duše a pro mou Slávu, nebojte se. Já vás budu bránit a získáte vítězství.

Moji milovaní, vychovávám vás kousek po kousku s velkou trpělivostí. Velkou útěchu mi přináší vědomí, že mám žáka, který se touží učit. Tak zapomínám na vaše nedbalosti a chyby. Jestli pro vás hledám ve stvoření nejkrásnější jména, nebojte se. Proč je odmítáte? Láska je bez hranic.

Ježíš je vzat do vězení

Pokračujme v tomto bolestném příběhu, který rozšíříš mezi mnoho lidí.

Budu tě osvěcovat v tom, jak se to má stát.

Když mě vojáci vlekli do vězení, Petr byl napůl skryt uprostřed davu v jednom z vnitřních nádvoří. Naše pohledy se setkaly, jeho oči byly zmatené, bylo to pouze na zlomek sekundy a přesto, tolik jsem mu toho řekl!... Viděl jsem, jak hořce pláče pro svůj hřích a svým Srdcem jsem mu řekl: „Nepřítel se pokusil zmocnit se tě, ale já tě neopustím. Víím, že tvoje srdce mě nezapřelo. Buď připraven na bitvu nového dne, na další a další bit-vy s duchovní temnotou a připrav se na přijetí dobré zprávy. Sbohem, Petře.“

Mnohokrát jsem se díval do duše, která zhřešila, ale dívá se také ona? Ne vždy se naše oči setkají. Mnohokrát se já dívám na duši, ale ona se nedívá na mne, nevidí mě, je slepá... Volám ji jménem, ale ona mi neodpovídá. Posílám jí trápení a bolest, aby se probudila ze své slepoty, ale ona se nechce probudit.

Moji milovaní, pokud se nedíváte do nebe, bude váš život beze smyslu. Zvedněte své hlavy a uvažujte o Domově, který na vás čeká. Hledejte svého Boha a vždy ho najdete s očima upřenýma na vás a v jeho pohledu objevíte pokoj a život.

Rozjímejte o mém vězení, kde jsem strávil velkou část noci. Vojáci mě přišli urážet slovy i skutky, strkali do mne, tloukli mě, posmívali se mi. Když svítalo a již se dost nabažili, zanechali mě o samotě, svázaného v tmavé vlhké a odporně

páchnoucí místnosti plné krysy. Byl jsem svázán způsobem, který mě nutil stát nebo sedět na ostré skále, na kterou mě usadili. Mé bolavé tělo brzy prokřehlo zimou. Vzpomněl jsem si, jak mě má Matka tisíckrát přikrývala a balila, když mi bylo zima, a ... rozplakal jsem se.

Pojďme nyní srovnat svatyni s vězením a především s lidským srdcem. Ve vězení jsem strávil jednu noc □ ... kolik nocí trávím ve svatyni?

Ve vězení mě zraňovali vojáci, kteří byli mými nepřáteli, ale ve svatyni se mnou špatně zacházejí a urážejí mne duše, které mě nazývají Otcem. Ve vězení mi bylo zima, byl jsem ospalý, hladový, zahanbený, smutný, plný bolesti, osamělý a opuštěný. Viděl jsem, v kolika svatyních se mi v průběhu času nebude dostávat přikrývky lásky. Takové množství ledových srdcí bude pro mne jako skála ve věznici!

Tolikrát budu žíznit po lásce, po duších! Velmi mnoho dní čekám na takovou duši, než mě navštíví a přijme mě v srdci. Neboť onu noc jsem strávil v osamění a myslel jsem na tu duši, aby utišila mou žízeň! Tolikrát hladovím po svých duších, po jejich věrnosti, po jejich štědrosti!

A vědí ony, jak utišit tuto touhu? Když mají projít nějakým trápením, budou mi umět říci: „Toto uleví tvému smutku, budu s tebou ve tvém osamocení“? Ach, pokud se sjednotíte se mnou a budete těšit mé Srdce, vydržíte všechno v pokoji a budete posílení.

Ve vězení jsem prožíval zahanbení, když jsem slyšel strašná slova, která o mně říkají, a toto zahanbení ještě vzrostlo, když jsem později viděl, že tatáž slova opakují milované duše.

Když ony nečisté a nechutné ruce udeřily moji tvář a tloukly mě, viděl jsem, kolikrát mě bude bít veliké množství duší, které, aniž by se očistily od hříchu,

aniž by uklidily svůj dům dobrou zповědí, mě budou přijímat do srdcí. Tyto zvykové hříchy mě tlučou znovu a znovu.

Když do mne strkali, abych se postavil, neměl jsem sílu, a také pro řetězy, které mě poutaly, jsem padal na zem. Viděl jsem, jak mě mnoho duší svazuje řetězy nevděčnosti a nechá mě padat na kameny a obnovují tak moji hanbu a prodlužují moji osamělost.

Vyvolené duše, přemýšlejte o svém Snoubenci ve vězení. Přemýšlejte o noci tolika mých strastí a uvažte, že tato bolest se prodlužuje v tolika svatyních a v chladu tolika srdcí.

Jestli mi chcete podat důkaz lásky, otevřete srdce, abych je mohl učinit svým vězením. Svažte mě řetězy své lásky. Přikryjte mě svou jemností, krmte mě svou srdečností. Haste moji žízeň svou horlivostí. Tište můj smutek a opuštěnost svou věrnou společností. Ať vaší čistotou a upřímnými úmysly zmizí mé zahanbení.

Chcete-li, abych si u vás mohl odpočinout, utište hluk svých vášní a v tichu vaší duše pak budu moci klidně spát.

Teď i později uslyšíte můj hlas, jak vám jemně říká: – Můj snoubenče (snoubenko), nyní jsi mým odpočinkem, já budu tvým po celou věčnost. Tobě, který mi propůjčuješ srdce jako vězení s takovou oddaností a láskou, slibuji, že má odměna nebude mít hranic, a oběti, které jsi pro mě během svého života přinesl, tě nezatíží.

Ježíš je veden před Heroda

Pilát nařídil, aby mě předvedli před Heroda... Byl to zkažený ubožák, který vyhledával jen potěšení, aby se nechal zavést do nezřízených vášní. Byl rád, když mě viděl před svým soudem, protože doufal, že se pobaví mými slovy a zázraky.

Uvažte, mé děti, odpor, jaký jsem cítil v přítomnosti toho nejohavnějšího z lidí, jehož slova, otázky a afektovaná gesta mě pokrývala zmatkem.

Čisté a panenské duše, pojd'te, obklopte a braňte svého Ženicha.

Herodes očekával, že odpovím na jeho sarkastické otázky, ale já jsem nepronesl jediné slovo. Zůstal jsem před ním v naprostém tichu. To, že jsem neodpovídal, bylo největším důkazem mé důstojnosti, který jsem mu mohl podat. Jeho obscénní slova nebyla hodna setkat se s mými čistými. Mezitím se mé Srdce nekonečně sjednotilo s mým nebeským Otcem. Pohlcovala mě touha vydat i poslední kapku své Krve za duše. Pomyšlení na každého člověka, který mě bude později následovat, přemožen mým příkladem a mou velkorysostí, mě zapalovalo láskou a nejenže mě toto strašlivé vyslýchání těšilo, ale dokonce jsem se chtěl rozběhnout vstříc mukám Kříže.

Ježíš je znovu předveden před Piláta

Dovolil jsem, aby se mnou zacházeli jako s bláznem, a tak mi oblékli bílou tuniku na znamení svého výsměchu. Později mě středem rozzuřeného a posměšného křiku znovu předvedli před Piláta.

Pozorujte, jak tento rozpačitý a velmi zmatený člověk neví, co má se mnou udělat. A aby utišil rozběsněný dav, dává rozkaz, aby mne zbičovali.

Pilát reprezentuje duše, kterým chybí odvaha a velkomyslnost, aby se jednou provždy vymanily z požadavků světa a své vlastní přirozenosti. Místo aby se oddělily od světa a své přirozenosti, jak jim káže jejich svědomí, jejich afektovaná mysl jim přikazuje vzdát se dobrého ducha. Pak se oddávají svým choutkám, baví se pomíjivými útěchami a hoví svým vášním. Do ticha svých pocitů viny si pak říkají: „Už jsem si odepřel to nebo ono, to stačí.“ Takové duši

řeknu pouze: „Bičuješ mě tak jako Pilát.“ Dnes jsi udělal jeden krok, zítra druhý. Takto míníš uspokojovat své vášně? Nu! Brzy budou chtít více.

Pokud nemáte odvahu bojovat s vlastní povahou v malých věcech, mnohem méně jí budete mít později, když přijde větší příležitost.

Bičování Ježíše

Pohlédněte na mě, moji drazí. S mírností beránka se nechávám vést ke strašlivým mukám bičování. Katané strašlivě šlehají propletenými provazy a pruty mé tělo, již tak pokryté ranami a přemožené únavou. Jsem trestán s tak nesmírnou krutostí, že na mně nezbylo nic, co by nesžírala nejstrašnější bolest. Rány a kopance mi způsobily nesmírná zranění... Důtky trhaly mou kůži i maso. Ze všech mých údů se řinula krev. Znovu a znovu jsem padal bolestí, kterou mi působily rány mé mužnosti. Mé tělo bylo v tak strašném stavu, že jsem připomínal víc obludu než člověka. Celá má tvář byla tak opuchlá, že zcela ztratila své rysy.

Pomyšlení na mnoho duší, které později půjdou v mých šlépějích, mne zaplavovalo Láskou.

Ve vězení jsem viděl své věrné následovníky, kteří se učí z mé mírnosti, trpělivosti a tichosti nejen přijímat strádání a posměch, ale dokonce milovat své pronásledovatele, a je-li to nutné, dokonce se za ně obětovat, tak jako jsem já obětoval sebe.

Během těch hodin opuštěnosti uprostřed tolikeré bolesti jsem se více a více zapaloval touhou dokonale splnit Vůli Otce. Ó, jak jsem se nabízel v náhradu jeho hluboce uražené slávy! Tak ani vy se nebojte, vy zbožné duše, které se pro lásku ocitáte v jistém vězení, které vypadáte v očích druhých často jako zbyteční a snad i škodliví tvorové. Nechte je křičet proti vám a během těch hodin bolesti

a samoty důvěrně sjednoťte svoje srdce s vaším Bohem, jediným objektem vaší lásky. Takto odčिňujte množství hřichů, které hanobí jeho slávu.

Ježíš odsouzen k smrti

Zavedli mě k Pilátovi, který měl vynést rozsudek smrti. Pilát se mě vyptával a doufal, že nalezne důvod, aby mě mohl obvinit, ale zároveň ho mučilo svědomí a pociťoval velký strach z nespravedlnosti, kterou se chystal spáchat.

V Pilátovi jsou věrně zastoupeny ty duše, které pociťují hnutí milosti a zároveň svých vlastních vášní, které ovládají lidské ohledy a zaslepuje sebeláska, a ze strachu před zesměšněním nechají milost uniknout.

Neodpověděl jsem na žádnou z Pilátových otázek. Ale když se zeptal: „Ty jsi král Židů?“, pak jsem vážně a poctivě odpověděl: „Sám jsi to řekl, já jsem Král, ale mé království není z tohoto světa...“ Těmito slovy jsem chtěl poučit mnoho duší, když se ocitnou v situaci, že jim hrozí utrpení nebo ponížení, kterému lze snadno předejít. Měly by velkoryse odpovědět: „Mé království není z tohoto světa...“ Proto nehledám chválu u lidí. Můj domov není zde, a přesto nalezu odpočinek tam, kde opravdu je. A teď mějte odvahu vyplnit můj úkol, aniž byste brali na vědomí mínění světa. Důležité není jejich ocenění, ale nejdůležitější je následovat hlas milosti, který přemůže lákadla přirozenosti. Pokud nejsi schopen zvítězit sám, popros o sílu a radu, neboť v mnoha případech přehnaná domýšlivost a vášně zaslepí duši a nutí ji jednat nesprávně.

Katanů, kteří ničí mé tělo, není deset nebo dvacet. Velmi mnoho rukou zraňuje mé tělo přijímáním svatého přijímání do rukou – rouhavé dílo Satana!

Jak o mně mohou rozjímat v tomto moři bolesti a hořkosti, aniž by jejich srdce byla pohnuta soucitem? Avšak nejsou to katané, kdo mi přináší útěchu, ale

musíte to být vy, vyvolené duše, aby se má bolest zmírnila. Uvažujte o mých ranách a uvidíte, zdali někdo trpěl tolik jako já, aby ukázal svoji lásku.

Ježíš je korunován trním

Podle vůle Otce jsem žil celé dny v intenzivním zármutku, aniž bych si stěžoval, ale přijímal jsem to, co mi Otec chtěl dát pocítit. Když jsem byl v zahradě zatčen, moji žalobci byli hotovi ke každé lži a já jsem jim bez nejmenšího odporu dovolil odvléct mne kamkoliv. A když se jim zachtělo sevřít moji hlavu trnovou korunou, sklonil jsem se bez odporu, neboť jsem přijal vše z rukou Toho, který mě poslal na svět.

Když se paže těchto krutých mužů vyčerpaly množstvím ran, které uštedřily mému tělu, dali mi na hlavu korunu spletenou z trnových větví, pochodovali přede mnou a říkali: „Tak ty jsi Král? Zdravíme tě!“

Někteří na mne plivali, ostatní mě uráželi nebo mě tloukli po hlavě, každý přidával mému již tak zraněnému a zuboženému tělu novou bolest.

Jsem unavený a nemám si kde odpočinout. Půjč mi své srdce a svou náruč, abych se ukryl ve tvé lásce. Jsem prochladlý a chvěji se horečkou, obejmi mě na okamžik, než budou dál pokračovat v ničení tohoto chrámu Lásky.

Vojáci a katané svýma špinavýma rukama strkali do mého těla a ostatní, znechuceni mou Krví, mne tlačili kopími a znovu tak otvírali mé tělo. Vrazili do mě, abych padl na ostré kameny, tiše jsem se rozplakal bolestí. Zesměšňovali mé slzy. Nakonec mi strhli věnec spletený z ostnatých větví a roztrhali tak mé spánky.

Rozvažuj, jak jsem touto trnovou korunou napravoval hřích pýchy tolika duší, které si přejí být nadměrně chváleny a poddávají se falešným soudům světa. K tomu všemu jsem dovolil, aby moje hlava byla korunována trním. Má hlava tak

krutě trpěla dobrovolným pokořením v náhradu za ohavné a pyšné přetvařování tolika duší, které pro mylné hodnocení svého stavu a svého postavení odmítají jít po cestě, kterou jim připravila má prozřetelnost.

Žádná cesta není ponižující, pokud ji připravila vůle Boha... Marně chcete sami sebe klamat, přemýšlejte o následování Boží vůle a plně se poddejte čemukoliv, co od vás bude požadovat.

Na světě jsou lidé, kteří ve chvíli rozhodnutí (přijmout nový styl života) přemítají a zkoumají touhy svého srdce. Snad najdou v tom nebo v té, s kým se hodlají spojit, pevné základy pro křesťanský a zbožný život. Možná budou plnit své rodinné povinnosti způsobem, který bude uspokojovat jejich přání a touhu po štěstí. Ale ješitnost a domýšlivost zatemní jejich ducha a oni budou vlečeni touhami vynikat a předvádět se. Pak udělají všechno pro to, aby si našli někoho bohatšího či lépe postaveného, aby tak uspokojili své ambice. Ach! Jak tvrdohlavě zaslepují sami sebe! Ne, řeknu jim, v tomto světě nenajdete skutečné štěstí, ale doufám, že je naleznete v tom příštím.

Dávejte si pozor, neboť se vystavujete velkému nebezpečí!

Budu také mluvit k duším, které volám na cestu dokonalosti. Kolik je iluzí v těch, kteří mi tvrdí, že jsou připraveni konat moji vůli, a pak probodávají moji hlavu trny mé koruny.

Jsou však duše, které chci pro sebe. Zním je a miluji je a chci je přivést tam, kde žiji já, do mé nekonečné moudrosti, kde najdou všechno potřebné k dosažení svatosti. Tím se jim dám poznat a ony mi poskytnou více úlevy, více lásky a více duší.

Ale tolik je podvodů! Tolik duší je zaslepeno pýchou a arogancí pro pouhou ctižádost. Hlavu mají plnou marných a zbytečných myšlenek a odmítají jít po cestě, kterou připravuje má láska.

Duše, které jsem si vybral, domníváte se, že plníte mou vůli, když odporujete hlasu milosti, který vás volá a vede po cestě, kterou však vaše pýcha odmítá?

Má dcero, lásko mých běd, utěš mě! Učiň ve svém malém srdci trůn pro svého Krále a Spasitele a korunuj mě svými polibky.

S korunou z trnů a v rudém rouchu mě vojáci znovu předvedli před Piláta. Ten mi položil několik otázek, neboť na mně nemohl nalézt vinu, za kterou bych zasloužil trest. Ptal se mě, proč neodpovídám, když vím, že má nade mnou veškerou moc.

Pak jsem prolomil své mlčení a řekl mu: „Neměl bys žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry, ale je nezbytné, aby se naplnila Písma.“ A znovu jsem utichl, abych se zcela odevzdal svému nebeskému Otci.

Barabáš je propuštěn

Pilát hledal způsob, jak mne osvobodit. Varování jeho manželky mu dělalo starosti a také se zmateně potácel mezi výčitkami svého svědomí a strachem, že lid proti němu vyvolá vzpouru. V žalostném stavu mě vystavil pohledu lůzy a nabídl, že mi dá svobodu a odsoudí místo mě Barabáše, známého zloděje a vraha.

Lidé jednohlasně odpověděli: „Ať zahyne a Barabáš ať je propuštěn!“

Duše, které mě milujete, pohleďte, jak mě srovnávali se zločincem, jak mě ponížili – víc než nejzvrácenějšího z lidí. Poslouchejte zuřivý křik, namířený proti mně. Pohleďte, s jakým běsněním žádali moji smrt. Odmítl jsem projít

tak zahanbujícím srovnáním? Ne, naopak, objal jsem je pro svou lásku k duším, abych jim ukázal, že tato láska mě přivedla nejenom na smrt, ale na tu nejpotupnější smrt...

Nevěřte, že moje lidská přirozenost necítila odpor či bolest. Naopak, chtěl jsem zakusit celou tuto ošklivost a dostat se až do tohoto stavu a dát vám tak příklad, že vůle vám za všech okolností dává v životě sílu, a také jsem vás chtěl naučit přemáhat odpor k tomu, co vám nabízí vůle Boží.

Vrátím se k duším, o kterých jsem mluvil včera... Tyto duše, povolání k dokonalosti, diskutují s milostí a couvají, když se setkají s ponížením na cestě, kterou jim já ukazuji, a bojí se, jak je bude posuzovat svět, či zda budou uznány jejich schopnosti. Přesvědčují samy sebe, že budou pro mou slávu užitečnější někde jinde v mé službě.

Takovým duším odpovím: –Řekněte, odmítl či váhal jsem snad já, když jsem viděl, jak se narodím v noci chudobným a pokorným rodičům ve stáji, daleko od mého domova a mé vesnice v nejdrsnějším ročním období?

Pak jsem po třicet let žil a naplňoval skryté a obtížné povolání v dílně: zažíval jsem pokoření a urážky od lidí, kteří odmítli práci Josefa, mého otce. Neoškli- vil jsem si pomoc mé Matce ani v těch nejpodřadnějších domácích pracích. Nicméně, cožpak jsem však neměl mnohem více talentu, než vyžadovala práce tesaře? Já, který jsem ve dvanácti letech poučoval znalce Zákona v chrámě... Ale byla to vůle mého nebeského Otce a takto jsem ho oslavoval. Když jsem opustil Nazaret a začal svůj veřejný život, mohl jsem se proslavit jako Mesiáš a Syn Boží, aby lidé naslouchali mému učení a prokazovali mi pocty, ale neudělal jsem to, protože mým jediným přáním bylo konat vůli mého Otce...

Pak, když přišel čas mého utrpení, sleduj, jak jsem se stále větší láskou vyjevoval a objímal vůli mého nebeského Otce, přes krutosti jedných a urážky druhých, dívej se na mou opuštěnost i nevděčnost zástupu, přes nepopsatelné utrpení mého těla a odpor mé duše.

Tak se duše v časech těžkostí a otupělosti má velkoryse odevzdávat do vůle Boží. A pak přichází okamžik, kdy duše, takto důvěrně spojená s ním, zakouší nepopsatelnou sladkost.

Co jsem řekl duším, kterým se protiví pokorný a skrytý život, opakují těm, které jsou volány ke stálému kontaktu se světem, když naopak touží po úplném odloučení a pokorné a skryté práci.

Vyvolené duše, vaše štěstí a dokonalost nezávisí na tom, že následujete chutě vašich žádostí a povahových náklonností, v tom, zda vás tvorové znají, či neznají, v tom, že užíváte či ukrýváte své hřivny, ale spíše ve sjednocení a podřízení se skrze lásku a v dokonalé odevzdanosti do vůle Boží, jak to od vás Bůh pro svou slávu a vaše posvěcení požaduje.

To pro dnešek stačí, má dceruško, radostně miluj a objímej mou vůli, víš, že se vždy děje pro lásku.

Medituj chvíli o nevyslovitelném mučednictví mého Srdce, které bylo postaveno až za Barabáše. Jak rád jsem vzpomínal na něhu mé Matky, když mne objímala a tiskla na své Srdce! A jak živé byly úzkosti a únava mého adoptivního otce, který tolik strádal, aby mi prokázal svou lásku. Vybavovala se mi všechna dobra, která jsem tak bohatě vyléval na nevděčné lidi: dával jsem zrak slepým, nemocným jsem vracel zdraví, ochrnutým údům jejich pohyblivost, krmil jsem zástupy, křísil jsem mrtvé. Nyní se vidím ponížěn v tom nejbídnějším stavu! Jsem nejnenáviděnější z lidí, jsem odsouzen k smrti jako hanebný zločinec.

Ježíš je přibíjen na Kříž

Podívej se, s jakou krutostí mne obklopili tito zatvrzelí muži. Jedni pokládají kříž na zem, další mi strhávají šaty přilepené k zaschlým ranám, které se tak znovu otevírají a krvácí.

Pohled'te, milované děti, jaké ponížení jsem prožíval, když jsem byl takto vystaven na odiv této chátře... Jaká bolest pro mou duši!

Katané mi strhávají tuniku a losují o ni, tuniku, do které mne s takovou péčí oděla má Matka v době mého dětství a jež rostla společně se mnou. Jaká bolest pro matku, která je svědkem této scény!

Jak by si přála uschovat tento šat, poskvrněný a nyní nasáklý mou Krví. Ale ona hodina je zde a katané mne napínají na kříž, berou a natahují mé paže, aby dosáhly do připravených děr. Celé mé Tělo se trhá, houpe se ze strany na stranu a trny koruny pronikají stále hlouběji do mé hlavy. Poslouchej první úder kladiva, který přibíjí moji pravou ruku... Zní až do hlubin země. Poslouchej dál – přibíjejí moji levou ruku a v přítomnosti takové podívané se třesou nebesa a andělé padají na tvář. Nevydám ani hlásek. Žádný nářek ani sten neunikne z mých rtů, ale mé slzy se mísí s Krví, která pokrývá mé tváře.

Poté, co přibíli ruce, krutě napínají mé nohy... □Rány se otevírají, nervy v rukou a nohou praskají, kosti jsou vykloubeny... □Bolest je nesmírná!

Nohy jsou přibity a má Krev vsakuje do země!...

Na chvíli uvažuj o těchto zkrvavených rukou a nohou... O tomto nahém těle, pokrytém ranami, močí a Krví... O této špině... O této hlavě, probodané ostrými trny, zpocené, plné prachu a pokryté Krví...

Žasni, jak tiše, trpělivě a ochotně jsem přijal toto utrpení. Kdo takto trpí? Kdo je obětí takového ponížení? Je to Syn Boží! Ten, který učinil nebesa, zemi, moře a vše, co existuje... Ten, který stvořil člověka, ten, který Svou nekonečnou mocí vše udržuje... On je zde nehybný, opovržený, nahý, a následovaný velkým množstvím duší, které opustí vše: pozemský majetek, rodinu, domov, pocty, blahobyt, slávu a vše, co je třeba, aby mu vzdali Slávu a prokázali lásku, kterou mu dluží...

Dávejte pozor, nebeští andělé a také vy, duše, které mne milujete... Vojáci se chystají otočit Křížem dokola, aby upevnili hřeby, aby je váha mého Těla nemohla vysunout a já nemohl spadnout. Mé Tělo políbí zemi polibkem míru. A zatímco na vrcholu Kalvárie doznívají údery kladiv, nejpodivuhodnější podívaná je završena... Na žádost mé Matky, která nazírá vše, co se zde odehrává, a nemůže mi poskytnout úlevu a vzývá Milosrdenství mého Nebeského Otce... legie andělů sestupují a adorují mé Tělo a podpírají ho, aby se nedotklo země a váha Kříže je nerozdrtila.

Rozjímej o svém Ježíši, visícím na Kříži, aniž je schopen nejmenšího pohybu..., nahý, bez slávy, bez poct, zbaven svobody... Oloupili ho o vše! Nikdo nemá slitování a soucit s jeho bolestí! Přijímá pouze mučení, výsměch a úšklebky!

Jestli mne opravdově miluješ, jsi připraven být jako já? Čeho se zřekneš, abys mě poslouchal, potěšil mě a ulevil mi?...

Padni na zem a poslouchej má slova:

Kéž má Vůle v tobě triumfuje!

Kéž tě má Láska zničí!

Kéž mě tvé strádání oslaví!

Ježíš pronáší

svá poslední slova

Má dcero, slyšela a viděla jsi mé utrpení. Doprovod' mne až do konce a sdílej mou bolest.

Můj Kříž je již vztyčen. Zde je hodina vykoupení světa!

Jsem atrakcí chátřů, která se na mne šklebí..., ale jsem také obdivován a milován dušemi. Tento Kříž, až doposud nástroj mučení, kde dokonávali zločinci, je od nynějška světlem a mírem světa.

Hříšníci najdou v mých Svatých Písmech odpuštění a život. Má Krev omyje a smaže poskvrny jejich hříchů. Čisté duše budou přicházet k mým Svatým ranám, aby se občerstvily a shořely v mé lásce. V nich najdou útočiště navždy.

Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. Neznají toho, který je jejich životem...Vrhli na něj všechnu zášť svých nepravostí. Ale já tě vroucně prosím, můj Otče! Vylij na ně moc svého milosrdenství.

Dnes budeš se mnou v ráji, neboť tvá víra v milosrdenství tvého Spasitele vymazala tvé zločiny. Milosrdenství tě vede do věčného života.

Ženo, zde je tvůj Syn! Moje Matko, zde jsou mí bratři! Provázej je, miluj je..., ať nejsou opuštěni.

Ach, vy, za které jsem vydal svůj život, nyní máte Matku, kterou můžete vzývat ve všech svých potřebách. Všechny jsem vás sjednotil nejtěsnějšími pouty, když jsem vám dal svou vlastní Matku. Má nyní duše právo říct svému Bohu: „Proč jsi mne opustil?“ Výsledkem je, že poté, co jsem naplnil tajemství Vykoupení, člověk se opět stal Božím synem, bratrem Ježíše a dědicem věčného života...

Ach, Otče můj... Já žízním po tvé slávě... a ona hodina je zde. Od nynějška naplněním mých slov svět pozná, že ty jsi ten, který mne poslal, a ty budeš oslaven!

Žízním po tvé slávě, žízním po duších... Abych uhasil tuto žízeň, vylévám svou Krev až do poslední kapky! Proto mohu říct: Dokonáno jest. Nesmírné tajemství lásky se nyní naplnilo, tajemství, pro které Bůh vydal světu svého vlastního Syna, aby člověku vrátil Život... Přišel jsem na zem konat tvou vůli, ó můj Otče. Nyní je vyplněna! Tobě poručím svou duši. Takto mohou duše, které vyplní mou vůli, pravdivě říct: „Vše je završeno...“ Můj Pane a můj Bože, přijmi moji duši..., vkládám ji do tvých milovaných rukou.

Nabídl jsem svému Otci svou smrt za hynoucí duše a ony budou mít Život. V posledním výkřiku, který jsem na Kříži vydal, jsem objal celé lidstvo: minulé, současné i budoucí.

Prudkou křeč, ve které jsem opustil zemi, přijal můj Otec s nekonečnou láskou a celá nebesa jásala, neboť mé lidství vstupovalo do slávy. Ve stejném okamžiku, kdy jsem vydával svého ducha, mi vyšlo vstříc bezpočet duší: ty, jež po mně toužily před stoletími, před několika měsíci, před několika dny, ale všechny po mně intenzivně toužily. Tato jediná radost mi byla zadostiučiněním za všechny útrapy, které jsem přetrpěl.

Měli byste vědět, že na památku onoho radostného setkání jsem se rozhodl být přítomen u umírajících a mnohokrát tak činím dokonce i viditelně. Dávám jim spásu, abych vzdal čest těm, kteří mne s láskou přijali v nebi. Modlete se za umírající lidi, neboť je velmi miluji. Pokaždé, když nabídnete Otci můj poslední výkřik, budete vyslyšeni, neboť skrze něj je mi darováno mnoho duší.

Byla to chvíle radosti, kdy mi byl představen celý nebeský dvůr, který se rozechvěle shromáždil, aby očekával moji smrt. Ale mezi všemi dušemi, které mne obklopily, byla jedna obzvláště dojata. Dojata tolik, že zářila radostí a láskou... Byl to Josef, který více než kdokoliv jiný rozuměl slávě, kterou jsem získal po tak nesmírně tvrdých bitvách. Vedl všechny ostatní duše, které mne očekávaly, byl stanoven mým prvním vyslancem do limbu. Andělé mi podle svých kůrů vzdávali pocty takovým způsobem, že mé nyní zářivé lidství obklopilo bezpočet svatých, kteří jákali a adorovali mne.

Mé děti, zde na zemi nejsou slavné kříže, všechny jsou zahaleny tajemstvím, temnotou a těžkostmi. V tajemství, protože mu nerozumíte, v temnotě, protože mate vaši mysl a tíží, neboť jsou namířeny právě do těch míst, kde je nechcete.

Nenaříkejte, neváhejte. Říkám vám, nejen že jsem nesl dřevěný kříž, který mne dovedl do slávy, ale především onen neviditelný, všudypřítomný Kříž, který tvoří kříže vašich hříchů. Ano, také i vaše utrpení. Všechno, čím vy trpíte, se stalo předmětem mého strádání, neboť jsem trpěl nejen pro vaše vykoupení, ale také tím, čím vy trpíte dnes. Pohleďte na lásku, která mne s vámi sjednocuje, v ní mějte ujištění o mé svaté vůli, sjednoťte se se mnou a sledujte, jak jsem jednal uprostřed bezbřehé hořkosti.

Za symbol jsem zvolil kus dřeva, kříž. S velikou láskou jsem ho nesl pro dobro všech. Vytrpěl jsem skutečná muka, aby se každý mohl se mnou radovat. Ale kolik lidí dnes věří v toho, který vás opravdově miloval a miluje? Kontemplujte mne v podobě Krista, který pláče a krvácí. Zde a takto mne svět má.

Zmrtvýchvstání Ježíše

Po velkém pátku přišlo slavné svítání neděle Zmrtvýchvstání. Že jsem se rozhodl nezničit svět, znamená to, že ho chci obnovit a omladit. Staré stromy musí shodit listy a musí být prořezány, aby mohly znovu vyrašit. A staré větve a suché listí jsou na spálení.

Oddělte mladé kozy od jehňat, aby mohly najít čerstvé a úrodné pastviny, kde mohou uspokojit své chutě a pít z čistých pramenů vody spasení... To má výkupná Krev zavlažuje vyprahlou zemi, která se stala pro duše pouští světa. A tato Krev bude stále na zemi vytékat, pokud zde bude alespoň jediný člověk ke spáse.

Milovaná snoubenko, toužím po tom, čeho ty nechceš, ale já mohu udělat to, co ty nemůžeš dosáhnout. Tvým posláním je, aby mne duše milovaly a učit je žít se mnou. Neprošel jsem tisícerým mučením a nezemřel jsem na Kříži proto, abych naplnil dušemi peklo, ale proto, abych vyvolenými zalidnil nebesa.

Bůh Otec

Vidím, jak se můj Syn chvěje ve stínech Getseman. Sestoupil z nebe a vzal na sebe podobu a podstatu mého tvora, který si myslel a stále myslí, že se může bouřit proti svému Tvůrci. Muž, ten opuštěný a zmatený muž, je předurčenou obětí a jako takový musel svou vlastní Krví očistit celý lidský rod, který zastupuje. Chvěje se a je zděšený, když se cítí být pokrytý a dokonce se i vidí ovládnutý nepředstavitelným množstvím hříchů, které musí být odstraněny z potemnělého svědomí milionů a mi-lionů nečistých tvorů.

Můj ubohý Synu, vedla tě k tomu Láska a nyní jsi z ní vyděšen. Kdo tě v nebi oslaví, když se do něho zářící vrátíš? Což ti může nějaký tvor vzdát chválu, která je tě hodna? A čím je chvála a láska člověka, milionů lidí, ve srovnání s Láskou, se kterou jsi přijal tu nejstrašnější zkoušku, která na zemi vůbec může

existovat? Ne, můj milovaný Synu, nikdo, jen tvůj Otec se ti může vyrovnat v Lásce. Jedině já tě ve svém Duchu Lásky mohu chválit a milovat za tvoji oběť oné noci. Můj milovaný Synu, ve kterém dlí všechna má dobrotivost, dosáhl jsi smrtelné křeče, když jsi přestál tak hořkou agonií v Zahradě. V oblasti svého lidství jsi dosáhl skutečně a úplně až na vrchol nesmírného utrpení, jaké může lidské srdce zakusit: trpět za urážky spáchané proti mně, ale trpět za ně s nejčistší a intenzivní Láskou, která se v tobě nalézá. S třesením jsi dosáhl mez, skrze kterou by lidstvo mělo dojít úplného vykoupení. Ty, milovaný Synu, jsi s krvavým potem vybojoval nejen duše svých bratří, ale dokonce i tvou vlastní osobní slávu, která povýší tebe, člověka, rovného mně, Bohu jako ty.

Přivedl jsi mne k nejdokonalejší spravedlnosti a k nejdokonalejší Lásce. V oné době představovali hříšníci spodinu světa, a ty jsi se s ní ztotožnil skrze své dobrovolné a svobodné přijetí. Nyní jsi především mou ctí, slávou a radostí. Ty ses proti mně neprovinil, ty ne. Vždy jsi byl můj milovaný Syn, ve kterém mám zalíbení. Ty jsi nebyl vyvrhel, protože i tehdy jsem v tobě viděl to, čím jsi vždy byl: mé světlo, mé Slovo, které jsem já sám. Synu, který ses chvěl a který ses vydal pro mou čest, zasloužil sis, aby tě tvůj Otec dal poznat světu, tomu slepému světu, který nás uráží, a i přesto jej tolik milujeme! Ach, milovaný Synu, vidím tě a vždy tě budu vidět v onu noc tvé hořkosti a stále tě mám v mysli! Díky tvé lásce jsem usmířen s tvory. Nemohl jsi ke mně ani pozvednout svou tvář, tak byla pokryta jejich prohřešky. Nyní, abych tě potěšil, pozvednu jejich tváře k nám, aby se v záblesku tvého Světla stali zajatci naší Lásky.

Nyní, můj vždy tolik milovaný Synu, učiním, co jsem ti tehdy řekl ve stínu Getseman, a oni vykonají velké věci, aby ti přinesli radost a vzdali čest.

